

„Egyértelműen a legjobb filmsztáros romantikus történet.”

– A Reader, amazon.com –

j ó n e k e d

good

for You

A sorok között 3.

*fine
selection*

T A M M A R A W E B B E R

TAMMARA WEBBER

j ó n e k e d

**good
for You**

A sorok között 3.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

1. FEJEZET

REID

AZ ELSŐ ÖSSZEFÜGGŐ GONDOLATOM, amikor magamhoz térek, az: „Bazski, megint kórházban vagyok!” A második: „Vajon mennyire sikerült szétcsapnom az egyhetes Porschémat?”

– Látom, felébredtél. – Ez nyilván apa, szokás szerint nem bírja ki, hogy ne mondja ki a nyilvánvalót, ebben világbjának.

– Jaj, kincsem, úgy örülök, hogy jól vagy! – Meleg kéz ragadja meg az enyémet, és anya hangja felé fordulok, ami nagyrészt ösztönös reakció, hogy levegőnek nézhessem az apámat. Pláne, ha ezt elég látványosan tehetem.

Aztán a nagy mellényem azonnal leereszt, amikor a látóterembe kerül anya feldagadt, kivörösödött szeme, és a szorosra zárt szája, ahogy hiába próbálja megállítani az alsó ajka remegését.

Sajnálatos módon nem mondhatom, hogy eltűzött anyai reakció lenne a részéről. Ha nem csal az emlékezetem, egy kicsit túl sokat ittam, és behajtottam a kocsimmal egy házba. Nem éppen a legdicsősebb pillanataim egyike.

Abban a hiú reményben, hogy így talán sikerül elterelnem a figyelmet az autós katasztrófa testi következményeiről, megkérdem:

– Hogy van a kocsi?

– Hogy van a *kocsi*? Hogy van a *kocsi*? – Apa szemöldöke majdnem összeakad a kopaszodó halántékán még meglévő maradék pár szál hajjal. – Ez után az istenverése után neked ez az első kérdésed? Van bármi fogalmad arról, milyen kárt okoztál az ingatlanban, arról nem is beszélve, hogy ez az akciód derékba törheti az egész karrieredet?

Olyan rohadt nehéz lett volna csak simán kibökní, hogy az átkozott verda totálkáros lett?

– Mark! – Anya alsó ajka ismét megremeg. – Életben van. Minden mást helyre lehet hozni.

Kíváncsi lennék, hogy a „helyrehozás” alatt valami olyasmit ért, mint a sürgősségi vakbélműtét, ami miatt tavaly ősszel az utolsó kasszasiker filmem forgatása alatt kerültem kórházba, vagy inkább olyan jellegű „helyrehozást”, mint amikor egy éve egy bulin elkaptak mindenkit füvezésért, de én megúsztam „bizonyítékok hiánya” miatt.

– Helyre lehet hozni? – horkan fel apa, aztán felkapja a zakóját a székéről, és az ajtó felé indul. – Az isten verje meg, Reid, nem vagyok benne biztos, hogy veled kapcsolatban még bármit helyre lehet hozni! Jó ideje figyelmen kívül hagyod mindenki más igényeit, és ezt a felelőtlenséget, úgy tűnik, most már a saját életedre is kiterjesztetted. El se tudom képzelni, mire gondolhattál!

Nem felelek, mert ha jól sejtem, nem akarja hallani, hogy éppen az volt a lényeg, hogy *ne kelljen gondolkodnom*.

* * * * *

DORI

BÁR ÉPPEN TELI TOROKBÓL ÜVÖLTÖK, azért igyekszem megőrizni a hangom bátorító jellegét.

– Jól van, gyerekek, kezdjük az elejétől!

Tudjátok, mit mondanak a macskák tereléséről? Na, próbálj meg összeterelni tizennyolc ötévest a nyári biblia tábor szülői bemutatójának zenés fináléját gyakorolni, amikor más se érdekli őket, csak a medence, amiben az egyezés szerint pancsolhatnak, ha jól viselkedtek.

– Dori néni? – Rángatást érzek farmer halásznadrágom aljánál. Rosalinda az, akitől legalább egy tucatszor hallom azt a nap során, hogy Doooooriii nééééni!

– Igen, Rosa? – kérdezem, de még mielőtt a szavak elhagynák a számat, tizenhét darab ötéves már fel is ugrott, és vállt vállnak vetve állnak az ablaknál, hogy vágyakozón bámuljanak a fényes, tiszta júniusi égbolt alatt csillogó medencére.

– Ki kell mennem. – *Megint?* Ennek a gyerekeknek akkora a hólyagja, mint egy tízcentes.

– Vissza tudnád tartani még egy percet, kicsikém? Már majdnem végeztünk... – A terem túlsó végéből elfojtott visítás hallatszik. Jonathan egyik kezében olló, a másikban Keisha copfja. – Jonathan, engedd el! – A kisfiú meglepett arckifejezését látva be kell harapnom az ajkamat. Nem szabad nevetnem. Ez nem vicces. *Nem vicces.*

Jonathan nagyot pislog, tekintete az olló és a copf között cikázik.

– Melyiket?

Összehúszom a szememet.

– Kezdjük Keisha hajával! – Elengedi a copfot, Keisha pedig a barátaihoz szalad, akik köré gyűlnek, miközben szúrós tekintettel méregetik Jonathant. Nekem sosem volt ilyen csapat barátnőm, ilyen védelmező klikkem, akik árgus szemmel őrködtek volna felettem.

– Dori néni! – nyöszörög Rosa, és még erősebben rángat. Megfogom a kezét, mielőtt lerántaná rólam a nadrágot, mely esetben soha az életben nem tudnám visszaállítani a rendet.

– Egy pillanat, Rosa! – Gyengéden megszorítom a kezét. – Jonathan! – folytatom jóval szigorúbben. – Hozd ide azt az ollót! – Kibomlott cipőfűzőjú tornacipőjére bámul, és a lehető leglassabban kivánszorog hozzám. – Ezt meg honnan szerezted?

Két kezében tartva nyújtja felém az ollót, mintha valami ajándékot adna át az uralkodójának. Nem veszem be a totál kamu bűnbánatot, és felvonom a szemöldökömet.

Bátortalan pillantást vet az arcomra.

– Mrs. K. asztaláról – motyogja, ismét a lábát bámulva.

A gyülekezet titkára, Filomena Kowalczyk még mindig erős lengyel akcentussal beszél angolul, bár már vagy száz éve, hogy Amerikába érkezett. Az asztalán hatalmas befőttessüvegnyi édességet tart, és nyikorgós ortopéd cipőt hord, aminek kábé olyan hatása van, mint a csengettyűnek a macska nyakörvén. A gyerekek már öt perccel azelőtt tudják, hogy közeledik a folyosón, hogy megérkezne. A Jonathan szája körüli csokifoltokból arra tippelek, hogy még egy-két szelet Hershey csokit is lemeózott, mielőtt meglépett volna az ollóval.

– Szabad elvenni Mrs. K. holmiját az engedélye nélkül? – Csalódott arccal nézek rá.

Megrázza a fejét.

– És elvenni olyasmit, ami nem a mienk? Szerinted Doug atya szerint ez a helyes viselkedés?

Riadtan kapja fel sötét, kerekre nyílt szemét. Bingó, kölyök! Mindjárt ugrik a medenceidő.

– De Dori néni! – kiált fel. – Végül nem vágtam le!

– Még nem tartunk Keisha copfjánál. Most arról van szó, hogy elvetted Mrs. K. ollóját.

– Visszaviszem! – Könnyek gyűlnek a szemébe. – S-s-sajnálom!

– Csak azért sajnálok, mert rajtakaptalak – jelentem ki, mire könnyekben tör ki. Édes Jézus!

– Dori néni! – nyög Rosa, kezével a lába közét szorongatja, és egyik felemelt lábát a másikhoz szorítja.

Lemondó sóhajjal adom fel, hogy ma még próbáljunk a csapattal.

– Jól van, mindenki álljon sorba, kimegyünk a mosdóba!

– Én, én megyek előre! – kiáltja Rosa, miközben továbbra is satuként szorítja a kezemet. A sor elejére állok, ő meg egy lábon ug-rál mellettem.

– Jonathan, gyere ide mellém! – Jonathan előbb letörli öklével a könnyeit, majd megfogja a kezemet, és tizennyolc kiskacsával a nyomomban kivonulok a teremből.

Pár hét múlva önkéntes misszióra megyek Ecuadorba. Bár egzotikusnak hangzik, valójában nagyjából ugyanazt fogom csinálni ott is, mint itt, csak éppen spanyolul.

2. FEJEZET

REID

A MINT KILÉPÜNK A TÁRGYALÓTEREMBŐL, meglazítom a nyak-
kendőmet. Rögtön utána azt a szart távolítom el a hajamból,
amitől úgy nézek ki, mint apám egyik agybajos beosztottja.

– Vedd azt vissza! – mordul rám apa, és a vállam megmerevedik.
Ő bűnösnek talált, bár az ügyészség elfogadta – nagyjából – az álta-
lunk ajánlott vádalkut.

Fél pillanatig felmerül bennem, hogy elengedem a fülem mel-
lett, de aztán a menedzserem jóval engedékenyebb hangon szintén
óvatosságra int:

– Reid, itt lesz a sajtó! *A suli büszkesége* még megy a mozikban.
Nem most kellene elővenned a lázadóimidzsedet. Már így is elvesz-
tettünk pár fontos reklámot, a jó híred a sajtóban anélkül is elég
nagyot kapott, hogy most úgy tűnjön, nem vagy hálás, amiért köny-
nyen megúsztal valamit, amiért az átlagemberek 99,9 százaléka rács
mögött végezné.

– Ezt könnyűnek nevezed? – Általában nem szoktam ráförmedni
George-ra, de ezzel a helyzetértékeléssel nem érthetek egyet. A bí-
ró vádalkuhoz kötött feltételei túlmennek a nevetségesség határán.

– Igen, ahogy annak nevezné bárki, akinek van akár egy morzsányi józan esze is – pofázik bele apa. A finomkodás sosem volt apám erőssége. – Vedd vissza azt a rohadt nyakkendőt, Reid!

Az állkapcsom keményen dolgozik, miközben visszagombolom a fehér Armani ing felső gombjait, majd visszakötöm a tökéletes fél-Windsor-csomót a visszafogott Hermès nyakkendőre. Harmincéves koromra a fogaimból csak csontok maradnak, ha így folytatom.

A haverjaim folyton azt kérdezik, miért nem pattintom már le az apámat. Tizenkilenc éves vagyok, jogi szempontból nagykorú (kivéve, hogy nem ihatok legálisan, ami baromi idegesítő). Igazi hollywoodi sztár vagyok menedzserrel, ügynökkel, PR-ossal (hogy az per pillanat kicsoda, azt nem tudom, mert könnyen lehet, hogy apa már kirúgta Larryt, amiért nem reagált elég gyorsan, hogy megmentse azokat a reklámokat a múlt héten).

De épp itt a lényeg. Apám intéz mindent. Ő az életem vezérigazgatója, és én vagyok a termék. Ő menedzseli a karrieremet, a pénzeimet, a jogi ügyeimet. Nekem szart se kell csinálnom azon túl, hogy megjelenek a meghallgatásokon, a forgatásokon, a premierekén és időnként egy-egy reklámos mókán. Ő sem bír engem jobban, mint én őt, de azt tudom, hogy nem fog átvágni a palánkon.

A menedzserem persze telibe trafált. A média ott táborozik a bíróság lépcsőjén, készen a nyilatkozatom felvételére. Közöm sem volt a megírásához. George tegnap este adta oda nekem, amikor apa és az ügyvédem (akinek nem emlékszem a nevére, mert nagy ívben leszárom, melyik junior partneraspiráns kiscsicskát választotta apám az irodájából a képviselőtemre) átnézték a vádalku stratégiáját a tárgyalásra. Úgyhogy most eljött az ideje a bűnbánat Oscar-díjas előadásának.

Apa a háttérbe húzódik, ahogy az meg volt beszélve, George és a junior kiscsicska felzárkózik a két oldalamra. A körülményekhez tökéletesen illő, bűnbánó arc kifejezést varázsolok az arcomra.

– Csak szeretnék bocsánatot kérni a rajongóimtól. Nagyon sajnálom, hogy csalódást okoztam nekik. Szeretnék mindenkit biztosítani arról, hogy ez az eset csak az ítélőképesség pillanatnyi megingása volt, és nem fog megismétlődni.

Valaki mikrofont nyom az arcomba.

– Elvonóra is bevonul?

Jöhet egy réteg szégyenkezés a megbánásra.

– A bíró úgy ítélte, hogy ez jelenleg még nem szükséges. De az utolsó betűig követni fogom a bírósági ítélet kitételeit, és *nem* fog megismétlődni ez az eset.

Az egyik helyi, spanyol ajkú tévéműsor emberén látom, hogy magas érzékenységre állította a kamuszenzorait.

– És mi a helyzet azzal az otthonnal, amit tönkretett, a családdal, akik elveszítették a lakóhelyüket?

Ne már, seggfej! Egyetlen szobát érintett a dolog, és senki nem volt benne, szóval senki nem sérült meg.

– A ház tulajdonosait természetesen kárpótoljuk – mondom. – A részletek nem nyilvánosak, de a kártérítés mértékébe minden érdekelt fél beleegyezett.

– Vagyis az apja kifizeti őket, ezt akarja mondani? – Mi a franc? A csávó elég kitarató. Lehet, hogy a rokonuk, vagy tököm tudja.

– Nem, uram! – A szemébe nézek, mint férfi a férfinak. – Én vagyok a felelős a balesetért. Így hát *én* fizetek.

– És nyugodt lélekkel nevezi *balesetnek*, hogy maga, egy kiskorú fiú, úgy döntött, hogy kétszer annyi alkoholt fogyaszt, mint ami

megengedett egy *törvény szerinti felnőttnek*, majd végigvezetett egy lakott övezeten egy kétezer dolláros autóban?

– Nos, én...

– Az ingatlan tulajdonosa egy ingatlankezelő cég. De mi a helyzet a házat bérlő családdal? Keményen dolgozó emberek, de nem volt biztosításuk, és most elveszítették olyan ingóságaikat, amelyeket nem tudnak pótolni, amellett, hogy jelenleg hajléktalanná is váltak. Velük mi a helyzet?

Ugye ez most nem komoly? Annyira szeretném seggbe rúgni a csávót, hogy a kezem már ökölbe is szorult.

A junior kiscsicska úgy ítéli meg, hogy itt az ideje közbelépni, és megdolgozni azért a partnerségért.

– Nagyon köszönjük, hölgyeim és uraim! Mr. Alexander jogi képviselőjeként biztosítom róla önöket, hogy Mr. Alexander teljes mértékben felelősséget vállal a tetteiért, és eltökélte szándéka jóvátenni minden kárt, amit okozott, sőt, még annál is többet.

Nem pont ezt mondtam én is?

És mi a francot ért azon, hogy még annál is többet?

* * * * *

DORI

APA ASZTALI ÁLDÁSA KÖZBEN elkalandoznak a gondolataim. Nem akarok tiszteletlen lenni, és mindig csukva tartom a szemem, de néha annyi minden zajlik a fejemben, és olyan sok elintéznivalóm van, hogy az agyam abban a pillanatban elkezd listákat gyártani és kipipálni a tételeket, amint van egy nyugodt perce.

A szülői estre majd csak egy hét múlva tudunk tovább próbálni. A Habitat for Humanity-s építkezésnek sürgetőbb lett a határideje, hála annak az önző, egocentrikus baromnak, aki belehajtott az időta sportkocsijával a család bérelt házának nappalijába. Egyszerűen nem tudom megérteni a hozzá hasonlókat, azokat, akik magukon kívül senkire nem gondolnak. Csak a helyet foglalják a bolygón, és soha semmi értékessel nem járulnak hozzá a világhoz.

Pont az ellentéte az apámnak, akit a helyi gyülekezet és a környékeliek Doug atyaként ismernek. Apa mondjuk azt mondaná, hogy az Úr nem értékelné a Reid Alexanderrel kapcsolatos előítéleteimet.

Az Úrnak még vele is tervei vannak. Ezt mondaná apa.

Na persze.

Jaj, és már megint itt tartok...

A következő pár napban a habitates házon fogok dolgozni. Szerencsére a nagy részét már befejeztük. Sajnos ebben a nagy részben nincs benne a légkondi, pedig már most meleg és párás az idő. Mondjuk Los Angelesben a többségnek nem futja légkondira, szóval nem kéne panaszkodnom. Nekem kényelmes otthonom van, még ha nincs is dugig tömve olyan luxuscikkekkel, mint mondjuk a nagy képernyős tévé, és még a bútorok sem harmonizálnak színben minden szobában. Anya jól bánik az ecsettel, és remek érzékkel használ fel piacon vásárolt szarikat színes függönynek vagy terítőnek, a növényekkel pedig kiválóan el tudja rejteni a foltokat a szőnyegen vagy a repedéseket a falon.

Pár dolgot még be kell küldenem a Berkeley-re, mielőtt ősszel elkezdeném az egyetemet. A felvételi pontszámaimat, az érettségi bizonyítványomat és az előleget a kollégiumra. Az ismerőseimet egytől egyig megdöbbeneti, hogy zenei képzés helyett szociális munkás akarok lenni. Gyakran mondják, hogy szép a hangom, de nem lenne

valami praktikus erre építeni a karrieremet. Szívesebben tennék valami hasznosat.

Apa az egyetlen, aki igazán megért. Egyébként a hangomat is tőle örököltém. Anya és a nővérem, Deborah, totál botfülű, viszont remek gyakorlati érzékkel áldotta meg őket a sors. Anya szülész-ápoló, aki kifejezetten az alacsonyabb jövedelműek szülés előtti gondozására szakosodott. Deb nemrég kezdett rezidensként Indianában, gyermekorvosnak készül. Én, apával egyetemben, kénytelen voltam kicsit kreatívabb módot találni arra, hogy visszaadjak a társadalomnak.

Ezen a nyáron, ahogy az elmúlt pár évben mindig, a gyülekezet nyári önkéntesprogramjában dolgozom, amellyel a környékbeli szegényeknek segítünk. A kisbusz reggel szedi össze a gyerekeket, így a szülők nyugodtan mehetnek dolgozni, és nem kell aggódniuk miattuk a nyári szünetben. A gyerekek velünk töltik az egész napot, úgyhogy jó sok programot kell kitalálnunk nekik. A medence anya ötlete volt. A gyülekezet pénzügyi tanácsában páran felvonták a szemöldöküket egy ilyen nagyszabású beruházás hallatán, de anya meggyőzte őket, hogy remekül használhatjuk majd a nyári bibliatáborban, a családi napokon és a havi keresztelőkön is.

Apa úgy szokta mondani, hogy anya az ördögöt is rávanné, hogy karácsonyi sütit süssön.

– ...ámen – fejezi be apa az áldást, én pedig kinyitom a szemem, és próbálom elűzni a lelki szemeim előtt felrémlő képet a kis köténytűs sátráról, amint éppen cukormázzal dekorálja a rénszarvas formájú mézeskalácsokat.

– Dori, apádnak híre van, ami téged is érdekelhet. – Anya a kezembe nyom egy tál tört krumplit, és mindketten feszülten figyelnek. Hát ez fura.

Apa megköszörüli a torkát.

– Hívtak, mielőtt hazaértél volna. Roberta, gondolom, nem tudja a mobilod számát.

Roberta a munkavezető a Habitatnél, és még nem igazán fogadta el, hogy az embereket sokkal könnyebb elérni azon a telefonon, amit maguknál hordanak. A mobilja mindig ott van a táskájában, kikapcsolva, mert úgy gondolja, lemerül, ha bekapcsolva tartja, és akkor nem tudná használni, ha éppen kirabolják, és szüksége lenne rá. Sosem kérdeztem meg, hogy hogyan fogja távol tartani a rosszfiúkat, amíg a telója beizzít.

– Egy új önkéntes kezd holnap, és szeretné, ha te segítenél neki beilleszkedni, megmutatnád neki, hogy működnek a dolgok.

Összevonom a szemöldökömet. Bár értékeljük az önkénteseket, ez nem igazán szokatlan vagy éppen érdekes hír, de a szüleim frakón furán viselkednek.

– Persze, nem gond. – Várom a poént, és továbbadom apának a krumplit. – Remélem, van egy kis villanyszerelési tapasztalata!

– Ö, azt kétkem.

Nem bonyolódik bele további részletekbe, úgyhogy végül rászólok:

– Apa, nyögd már ki!

Apa kerüli a tekintetemet, és tőle szokatlanul titokzatos.

– Nos, ezt az önkéntest valószínűleg ismered. Mármost nem személyesen, de hallottál már róla.

Egek, ehhez tényleg túl fáradt vagyok!

– Most ki kellene találnom, hogy ki az? – Felsóhajtok. – Valaki a gyülekezetből? Vagy a suliból?

– Reid Alexander az – kottyantja el magát anya, aki képtelen tovább magában tartani a dolgot.

– Mi van?

Apa megpróbál a logikus énemre hatni:

– Úgy tűnik, hogy a vádalku része volt, hogy segít, hogy a Diego család háza minél hamarabb elkészüljön.

Jaj, ne, ne, ne, ne, ne! Ez nem történhet meg.

– Várj csak! Vagyis nem is igazi önkéntes, hanem... azért lesz az építkezésen, mert a bíróság *kötelezte rá?* – Nem várhatják el tőlem, hogy gyámkodjak egy önző, nőfaló, nagy eséllyel alkoholista celebecske fölött!

– Roberta azt mondta, hogy mivel körülbelül egyidősek vagytok, remélte, hogy te... ö...

– Leszek a bébiszittere? – Elfintorodom. – Mondjátok, hogy csak pár napról van szó!

Apa megvonja a vállát, és inkább enni kezd.

– Ezt Robertától kell megkérdezned. Én csak átadtam az üzenetet.

Egy pillanatra lehunyom a szemem, próbálom feldolgozni az abszurd gondolatot: Reid Alexander az építkezésen. Hogy mennyi időt fogunk elpazarolni minden órában. Holnap a nagy fürdőszobában akartam lerakni a csempét. Tuti nem bízhatok rá ilyen feladatot, a csempézés sokkal nagyobb hozzáértést igénylő művelet. Én már elégszer csináltam, hogy profinak számítsak, de ő még valószínűleg életében nem vett a kezébe vakolókanalat.

– De miért én? – Kitalálom apa válaszát már azelőtt, hogy kimondaná.

– Nem tudom, kincsem! De mindennek megvan az oka. – Apa megpaskolja a kezemet. – Egyszerűen türelmesen meg kell várnunk, hogy kiderüljön, mi az.

Ahogy mindig, amikor ilyeneket mond, ezúttal is visszanyelem az első, őszinte válaszomat. Én nem hiszek benne, hogy mindennek

megvan az oka, és attól, hogy van hitem, még nem lettem vak. Abban hiszek, hogy az emberek néha rossz döntéseket hoznak. Hiszek benne, hogy jó emberekkel is történnek rossz dolgok. Hiszek benne, hogy van gonosz a világban, amit sosem érthetek meg, de örökre küzdeni fogok ellene.

Ha egy pillanatra is elhinném, hogy észszerű oka van azoknak a borzalmaknak, amik a világon történnek, képtelen lennék feldolgozni.

3. FEJEZET

REID

– EZ BIZTATÓ. – APA KERESZTÜLVÁG A KONYHÁN, és a gránit bárpultra teszi az aktatáskáját.

Nem veszem a fáradságot, hogy válaszoljak. Gyerekkorom óta így próbál csőbe húzni. Beletelt egy kis időbe, mire megtanultam, hogy nem érdemes ráharapni a csalira, hogy aztán fitogtathassa, mennyivel okosabb nálam. Az apámnak azért fizetnek, hogy vitatkozzon, és a házunk alapterületéből, a méretre készült, selyemszövet öltönye szabásából meg a garázsban álló autókból elég nyilvánvaló, hogy zseniális benne.

Biztos totál ki van bukva azon, hogy azt csinálom, amit, és több pénzt keresek nála. Persze nyilván fogalma sincs róla, milyen keményen dolgozom a forgatásokon, de ki nem szarja le? Hadd gondolja, hogy csak a lábamat lógatom! Attól még jobban a plafonra mászik, ami nekem abszolút megfelel.

– Még kávét is főztem – intek a félig teli, még mindig melegedő kávéskanna felé.

Megtölti az utazóbögréjét, és rátekeri a tetőt.

– Anyád már ébren van?

– Én nem láttam.

– Hívnod kell egy kocsit, hogy bevigyen a munkába – emlékeztet –, mivel a jogosítványodat felfüggesztették hat hónapra. – Ez utóbbi indokolatlan önelégültséggel adja elő.

– Azt hittem, te viszel be – pillogok rá tágra nyílt, ártatlan tekintettel. Tátott szájjal bámul rám, és egy hang sem jön ki a torkán, miközben én keményen küzdök, hogy ne vigyorodjak el. – Csak vicceltem, apa! Már hívtam a sofőrszolgálatot, tíz percen belül itt lesznek.

– Ó! – Összevont szemöldökkel végre becsukja a száját. – Akkor jó.

Nem tudom, most röhögnöm vagy dühöngennem kellene-e, amiért ez ennyire meglepi.

* * *

Amikor átadom a sofőrnek a jótékonysági építkezés címét tartalmazó papírdarabot, egy darabig zavart arckifejezéssel tanulmányozza.

– Igen, tesó, jó a cím! – előzöm meg a kérdését. – Csak vigyél oda, okés?

Kinyitja nekem a fekete Mercedes hátsó ajtaját.

– Természetesen, uram, Mr. Alexander! – Ahogy elindulunk, felmerül bennem, hogy ez a kocsi átkozott feltűnő lesz azon a környéken, ahol a következő hónapot tölteni fogom. Mondjuk, még egy átlagos taxi is csak árnyalatnyival lenne jobb. Ha be akarok olvadni, fel kellene bérelnem egy bandatagot, hogy furikázzon valami feltűnő Monte Carlóban.

Útközben beleolvasok pár forgatókönyvbe, amiken George-dzsall gondolkodunk. Ezek között lehetne a következő projektem, de az első oldalon túl egyik se mozgat meg igazán. Egy évvel ezelőtt még

több is betalált volna, de most mindegyiknél azt érzem, hogy az életben nem olvastam még ekkora baromságot. Ezt az új nézőpontot Emmának köszönhetem, aki a partnerem volt *A suli büszkeségében*. Ő mondta tavaly ősszel, hogy inkább csinálna komoly filmeket, mint olyan hülyeségeket, amikből esélyes, hogy azonnal kasszasiker lesz. Hogy miért hatott rám is ez a hozzáállás, arról lövésem sincs.

Emma emellett az egyetlen csaj évek óta, akinek az üldözéséhez is vettem a fáradságot, de hiába, aztán sikeresen elcseszttem bármilyen második esélyt azzal, hogy más csajokkal feküdtem össze, amikor nem adta be a derekát. Könyörögtem neki, hogy adjon még egy lehetőséget, de addigra már megcsináltam a bajt. Amikor a stáb újra találkozott a premieren, ő már együtt volt egy másik színésszel a filmből, Grahammel. A régi exem, Brooke meg a srácot akarta. Ördögi alkut ajánlott: ő elcsábítja Grahamet, Emma pedig egyenesen a karjaimba hullik.

Graham nem dőlt be neki, de Brooke mesterkedéseinek hála Emma azt hitte, hogy igen. Összezavarodott, sebezhető volt, pontosan ott volt, ahol én akartam, de képtelen voltam kihasználni az alkalmat. Nem sok elvem van a lányokkal kapcsolatban, de ez az egyik: ha hazudsz, hogy lefektess egy lányt, az csalás. És ha csálnom kell a győzelemhez, az nem is igazi győzelem.

Azután egy kicsit túlzottan is rám tört az önvizsgálat. Szerencsére ez az állapot nem tartott sokáig. A baleset után sikerült kitörnöm belőle, miután elmentem pár kötelező ülésre egy bíróság által kijelölt terapeutához, aki felvetette, hogy esetleg tényleg meg akarom ölni magamat. A képébe röhögtem. Mármost nagy különbség van aközött, hogy öngyilkos gondolatokat dédelgetsz, meg aközött, hogy leszarod, élsz-e vagy meghalsz. Nem igaz?

– Uram? – szólít meg a sofőr. – Megérkeztünk. Biztos benne, hogy itt akarja, hogy kitegyem?

A sötétített üvegen túl egyforma, átlagos kis bungalók sorakoznak, a festék megfakult rajtuk, az ablakokon és ajtókon rácsok. A házak pár méterre állnak egymástól, és kókad, gondozatlan pálmák veszik körbe őket az egyébként gyér növényzetben. Rábámulok egy félig befejezett házra, csak pár lépésre az úttól. Egy darab farost lemezre felfestett szám van a ház oldalához támasztva, ami megfelel a bírósági végzésen szereplő számnak.

– Igen, itt vagyunk. Jöjjön háromra vagy egy kicsivel korábban, hogy felvegyen! Nyilvánvaló okokból nem akarok várni. – Normál esetben nagy ívben elkerülném ezt a fajta környéket, nemhogy segítsek felépíteni egy újabb szálnalmas viskót. Ez az egész oltári szívás.

– Rendben, uram, itt leszek háromnegyed háromkor!

A ház körül minden mozgás megáll egy pillanatra, mert mindenki a csávót bámulja, aki éppen egy sofőr vezette Merciből száll ki a bandaövezet kellős közepén. Bakker, tényleg ki kellett volna találnom valami más közlekedési formát!

Felsétálok a befejezetlen kocsifelhajtón, és kijön egy lány, hogy üdvözljön, bár az üdvözlés elég nagyvonalú kifejezés ebben az esetben. Miközben közeledik, összevont szemöldökkel mered rám, olyan arckifejezéssel, amit én nagyon igyekszem kerülni még akkor is, ha valami feldühít.

Van úgy húsz másodpercem, hogy felmérjem a külsejét. Ez esetben tíz másodperc is elég.

Nagy méretű, kopott pólót vett fel M.A.D.D.-logóval, ha jól tudom, ez az „Anyák az Ittas Vezetés Ellen” szervezet rövidítése. Csak véletlen lenne? Azt nem hiszem. A melle méretét és formáját nem

tudom megállapítani a lebernyeg alatt, ahogy azt se, hogy van-e dereka. Az én tapasztalatom szerint ha egy lánynak van bármelyik is a kettő közül, akkor úgy öltözködik, hogy legalább jelezze ezt aényt. A sátorponyvának beillő póló arra utal, hogy hibákat rejt el, nem erősségeket.

A rövidgatyája annyira nem divatos, hogy abban se vagyok biztos, hogy valaha divatban lett volna. Festékpöttyös melósbakancsa öreg és leharcolt. Mégis, egész jól áll neki ez a kétkezi munkás stílus, mert a lába az egyetlen, ami megközelíti a dögösséget. A vádlija tökéletes vonalú, erős és izmos. A legtöbb csaj, akit ismerek – színésznők és társasági pillangók –, hosszú, karcsú lábra hajt. De ha éppen válogatós kedvemben vagyok, pont olyan lábat szoktam keresni, mint ezé a lányé.

Ahol csak szabad bőrfelületet látok, ott napbarnított, nem olyan nap nélküli, a Rodeo Drive-on elért szolibarnaságot, hanem rendes le-sültséget. Azért vagyok benne biztos, mert az egyik csuklóján van egy fehér sáv, ahol nyilván hordani szokott valamit, talán egy széles szíjú órát. Én egy csajt se ismerek, aki ki merne menni a szabadba anélkül, hogy vastagon telekenné magát valami egymillió faktoros naptejjel.

A haja átlagos barna, és lófarokba fogta össze. Ha kiengedi, a vállánál is tovább érhet, már ha egyáltalán szokta kibontva hordani.

Az arcán, nem túl meglepő módon, nincs smink, még egy kis szájfénynak se látom nyomát. A szeme sötét, de nagyon. Arcán és az ornyergén szeplők ülnek. Az általam ismert csajok már évekkal ezelőtt leégették vagy leszívták volna őket, vagy tudom is én, mit szoktak csinálni azért, hogy eltüntessék a szeplőket.

És aztán a szája... újabb meglepetés, akár a lába. Az ajka tökéletes, telt, még úgy is, hogy éppen szigorú vonallá szorítja össze.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Mindkét kezemet a farmerem zsebébe süllyesztem, megállok pár lépésre a járdától, és ott várom be.

– Ha jól sejtem, te vagy Mr. Alexander? – kérdezi még menet közben. Bólintok, és még valamit felírok a vonzó tulajdonságainak rövidke listájára: a hangját. Szívesen hallanám, hogy énekel, bár a hangsúlya jelenleg arról árulkodik, hogy a háta közepére sem kíván.

Láb, száj, hang. Ha ezek egyike túl vonzónak bizonyul ahhoz, hogy figyelmen kívül hagyjam, elég lesz bevinni pár ütést az önbecsülésére néhány jól irányzott, de leplezett sértéssel, hogy visszavegyen. Bár ez is ritkán rettent el őket teljesen. A csajok irracionálisan buknak a seggfejekre. Nem akarok genya lenni, de nem fogok kavarni valami fárasztó, világmegmentő jó kislánnyal. Letudom a kötelező időmet, és már húzok is a vérbe.

* * * * *

DORI

EGY MERCEDES? EZ MOST KOMOLY? Hú, de nem várom ezt!

Viszonylag könnyű volt belőni a pillanatot, amikor megérkezett Öméltósága, mivel mindenki simán abbahagyta, amit éppen csinált, hogy tátott szájjal bámulja a nagy sztárt és a nevetségesen hivalkodó kocsiját. Az egyik percben még betöltötte a házat a beszélgetés és nevetés hangja, a közös munka zsiszsegése, aztán jött a totális csend, amit csak sziszegő suttogás tört meg. Minden kalapács és festőecset megállt. Nem igazán világos, hogy ha napi szintűvé válik ez a zavaró tényező, az mennyiben segíti az építkezést, de persze engem senki sem kérdezett meg.

Alkalomhoz illően öltözött: farmer, póló, munkásbakancs, de van egy sanda gyanúm, hogy a farmerja többre kerülhetett, mint az én